

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/79/2016
Identifikačné číslo spisu: 1313010720
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1313010720.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému Mgr. Y. B. a spol., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 28. marca 2017 v Bratislave o dovolaní obvineného Mgr. Y. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 29. júla 2015, sp. zn. 1To/49/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Mgr. Y. B. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) z 18. februára 2015, sp. zn. 1T/182/2013, boli obvinení Mgr. Y. B. a U. O. uznaní za vinných z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák., ktorý spáchali formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. tak, že po predchádzajúcej vzájomnej dohode obvinený U. O. s dosiaľ neustálenou osobou v čase od 00:00 do 02:30 hod. dňa 15. októbra 2012 v O. na ul. W. B. XX/A vnikli do areálu požičovne O. a to tak, že nezisteným spôsobom prekonali zabezpečenie autobrány, následne vošli priamo do areálu, kde vypáčili plechové dvere na dvoch garážach v oblasti zámku, vnikli dnu do garáží, odkiaľ odcudzili motocykel Honda CB 1100x eleven, TEČ: O., VIN: X., bielej farby, prilbu zn. FM, rukavice Alpinestar, čižmy zn. Axo, spolu v hodnote 4.350 eur, pneumatiky v počte 104 ks rôznych značiek v hodnote 7.044 eur, vysokotlakový čistič zn. Kärcher v hodnote 1.800 eur, dva predĺžovacie káble v hodnote 50 eur, 4 ks motorového oleja v päťlitrových nádobách v hodnote 140 eur, lyže, lyžiarske palice, topánky, dámske zimné korčule spolu v hodnote 240 eur, pričom prevažnú časť vyššie uvedeného odcudzeného tovaru prepravoval z miesta činu na nákladnom motorovom vozidle zn. Mercedes Sprinter, bielej farby s odcudzenou ŠPZ: O., ktorá pokrývala skutočnú ŠPZ: O., obvinený Mgr. Y. B., ktorý bol v čase okolo 2:30 hod. v Bratislave na križovatke ulíc Vajnorská - Rožňavská s uvedeným vozidlom kontrolovaný hliadku Policajného zboru, pričom po preukázaní sa služobným preukazom príslušníka Policajného zboru z miesta zastavenia vozidla danej hliadke ušiel, čím týmto svojím konaním spôsobili spoločnosti U., s. r. o. škodu odcudzením vecí v celkovej výške 9.034 eur a poškodením zámkov a oplotenia škodu vo výške 100 eur a poškodenému Y. I. vznikla odcudzením motocykla škoda vo výške 4.350 eur, teda celkovo

škoda 13.484 eur.

Za to okresný súd uložil obvinenému Mgr. Y. B. podľa § 212 ods. 3 Tr. zák., s prihliadnutím na § 38 ods. 3 Tr. zák., v spojení s § 36 písm. j) Tr. zák. a s použitím § 56 ods. 1 Tr. zák. peňažný trest vo výške 1.000 eur, ktorý podľa § 56 ods. 3 Tr. zák. povolil zaplatiť obvinenému v štyroch mesačných splátkach po 250,- eur a pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu mu ustanovil podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal obvinených spoločne a nerozdielne k náhrade škody poškodenému Y. I. vo výške 50,- eur.

Rozsudok okresného súdu napadli obaja obvinení odvolaniami, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 29. júla 2015, sp. zn. 1To/49/2015, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému Mgr. Y. B. a jeho obhajcovi doručené 21. septembra 2015, podal tento obvinený prostredníctvom obhajcu 30. októbra 2016 dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený po rekapitulácii predchádzajúceho priebehu súdneho konania a hodnotenia vybraných dôkazov súdmi oboch stupňov spochybňuje správnosť ich skutkových zistení a polemizuje s hodnotením vykonaných dôkazov, keď podľa jeho názoru nejestvuje žiadny priamy dôkaz preukazujúci, že aj viedol vozidlo v čase zastavenia hliadkou PZ. Zdôraznil pritom, že výpovede jeho troch rodinných príslušníkov túto možnosť vylučujú. V tejto súvislosti poukázal aj na právny názor vyslovený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 TdoV 7/2010, podľa ktorého je porušením zásady voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Tr. por.) aj svojvoľné hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho logického základu, keď z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Najextrémnejšími sú pritom prípady, kedy sú skutkové zistenia v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi.

V ďalšej časti dovolania obvinený vytýka rozsudku okresného súdu a uzneseniu odvolacieho súdu nedostatok riadneho odôvodnenia. Pritom zdôrazňuje, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania. S poukazom na znenie ustanovení § 168 ods. 1 a 176 ods. 2 Tr. por. namieta, že z rozsudku okresného súdu nie je zrejmé, ako sa vyrovnal s jeho obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval. Obvinený sa v tejto súvislosti nestotožňuje s tým, že súdy oboch stupňov vyhodnotili výpovede jeho rodinných príslušníkov ako výpovede vyjadrujúce len ich domnienky, vedené prirodzenou snahou neprípustiť alebo vytesniť možnosť, že ich rodinný príslušník sa dopustil trestnej činnosti. Vyjadril pritom názor, že tieto tri osoby, buď hovoria alebo nehovoria pravdu a je nepodložená možnosť, že nevedomky klamú.

V neposlednom rade poukázal dovolateľ na to, že cestou správneho súdnictva napadol žalobou o preskúmanie zákonnosti Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 739 zo 6. decembra 2012, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 24. septembra 2014, č. k. 2S/91/2013-30, jeho žalobu zamietol a na podklade jeho odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 24. augusta 2016, sp. zn. 7Sžo/36/2015, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, pričom podľa názoru obvineného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako správny súd v zrušujúcom rozhodnutí „vyhodnotil identickú situáciu - skutok, respektíve priebeh skutkového deja a dôkazy s tým súvisiace diametrálne odlišne“ ako súdy v trestnom konaní.

Z týchto dôvodov dovolateľ navrhol, aby dovolací senát vyslovil rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera, a súčasne zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a uznesenie odvolacieho súdu.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava III v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu, považuje za správny a zákonný, vychádzajúci zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a obe rozhodnutia za náležité odôvodnené. K dovolateľom vznesenej námietke svojvoľnosti hodnotenia dôkazov uviedol, že ju pokladá za neopodstatnenú a nedôvodnú, pretože súdy riadne a vyčerpávajúco odôvodnili svoje rozhodnutia vychádzajúce z dôkazov vykonaných zákonným spôsobom. K tvrdeniu obvineného, že v správnom konaní dospel najvyšší súd k diametrálne odlišným záverom poznamenal, že toto tvrdenie dovolateľa je vytrhnuté z kontextu. Dovolateľ v dôvodoch svojho dovolania tvrdí, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.], pričom podľa obsahu jeho dovolania sa snaží pod tento dovolací dôvod podriadiť svoje výhrady voči hodnoteniu dôkazov, čo pri zákaze skúmania a zmeny zisteného skutku v dovolacom konaní, ako dovolací dôvod neobstojí. Na podklade vyššie uvedených dôvodov prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por. nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie preto nie je nástrojom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007].

Povedané inými slovami dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani iného hodnotenia vykonaného dokazovania, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014). Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Podstata námietok obvineného, ako sú uvedené v jeho dovolaní (nejestvuje priamy dôkaz o tom, že viedol vozidlo v inkriminovanom čase, túto možnosť vylučujú výpovede jeho rodinných príslušníkov a správnym súdom mal byť identický skutok vyhodnotený diametrálne odlišne), tkvie v tom, že nimi spochybňuje hodnotenie jednotlivých dôkazov a v nadväznosti na to aj skutkové závery prvostupňového súdu, ktoré si osvojil i krajský súd. Najvyššiemu súdu pritom v zhode s jeho doposiaľ uplatňovanou obhajobou predkladá vlastnú verziu skutkového deja vychádzajúcu z odchylného hodnotenia vykonaných dôkazov. Nepochybne tak ide o skutkové námietky, ktoré vecne nezodpovedajú nielen obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., v rámci ktorého dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať ani meniť, ale ani žiadnemu z ďalších dôvodov dovolania uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia. Námietky skutkovej povahy sú

totiž uplatniteľné iba v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ktorý je oprávnený použiť len minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto týmito skutkovými námietkami dovolateľa nemohol zaoberať (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Z nespokojnosti dovolateľa s tým ako súdy prvého a druhého stupňa hodnotili dôkazy a k akým skutkovým záverom dospeli, zároveň pramení aj jeho tvrdenie, že napadnuté rozhodnutia nie sú riadne odôvodnené, v čom vidí zásadné porušenie jeho práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K tomu treba uviesť, že predovšetkým okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na stranách 12 až 18 podrobne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré konkrétne priame a nepriame dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, na podklade ktorých konštatoval vinu dovolateľa. Zároveň detailne vysvetlil akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a z odôvodnenia jeho rozsudku je tiež dostatočne zrejmé, ako sa vyrovnal s obhajobou obvineného. Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a druhostupňového súdu pritom nemožno posudzovať izolovane, keďže z hľadiska predmetu tvoria jeden celok (primerane pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. júna 2016, sp. zn. I. ÚS 336/2016).

Pokiaľ obvinený argumentuje rozhodnutím správneho senátu najvyššieho súdu, ktoré sa týka preskúmania zákonnosti rozhodnutia o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, dovolací súd uvádza, že otázku viny posudzujú súdy rozhodujúce trestné veci samostatne a v tomto smere nie sú (a nemôžu byť) viazané rozhodnutiami súdov, ktoré prejednávajú a rozhodujú iné, než trestné veci. Navyše dôvodom zrušenia rozhodnutia krajského súdu, ktoré bolo vydané v rámci správneho súdnictva, nebolo to, že najvyšší súd vyhodnotil priebeh skutkového deja a dôkazy s tým súvisiace diametrálne odlišne, ako zavádzajúco tvrdí obvinený, ale to, že napadnutý rozsudok krajského súdu bol pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný (pozri s. 8 uznesenia najvyššieho súdu z 24. augusta 2016, sp. zn. 7Sžo/36/2015).

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd uzatvára, že dovolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu a jemu predchádzajúce rozhodnutie okresného súdu nie sú svojvoľné, keďže oba súdy v nich jasne a zrozumiteľne uviedli konkrétne dôkazy, na základe ktorých dospeli k záveru o vine dovolateľa, a tiež ako vyhodnotili jeho obhajobu, včítane toho, prečo nepovažovali výpovede jeho rodinných príslušníkov za hodnoverné. Predmetné rozhodnutia tak poskytli obvinenému adekvátnu súdnu odpoveď na všetky podstatné otázky, ktoré boli v konaní nastolené. V tejto súvislosti považuje najvyšší súd za potrebné zdôrazniť, že právo na spravodlivý proces, ktorého sa obvinený dovoláva, nezahŕňa právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom alebo predstavou strany trestného konania.

Napadnuté rozhodnutia súdov oboch stupňov tak žiadnym spôsobom (a už vôbec nie zásadným) neporušili právo dovolateľa na obhajobu a ani v tomto smere jeho námietky zjavne nenapĺňajú dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Preto najvyšší súd dovolanie obvineného Mgr. Y. B. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.